

Kristína Mišovičová

MOTÝL

Len
lásk
pozná odpoved'

Kristína Mišovičová

LEN LÁSKA

POZNÁ ODPOVEĎ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Copyright © Kristína Mišovičová 2010
Design © Motýľ design 2010
Cover photo © Isifa 2010
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2010

ISBN: 978-80-89482-00-9

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

„Nemôžem tomu uveriť! Som taká šťastná!“

Xénia sedela hlboko zaborená v pohodlnej sedačke a v rukách pevne zvierala šálku s horúcou kávou. Pálila jej dlane, no nedokázala ju pustiť. Nebola schopná jediného pohybu. Novina, ktorú sa pred chvíľkou dozvedela, ju načisto paralyzovala. Uprene hľadela na ženu sediacu oproti a pozorne sledovala jej reakcie. Ešte stále dúfala, že to, čo jej práve povedala, nie je pravda. Že jej teraz povie, že si z nej len robila žarty alebo niečo podobné. Boli to však len plané nádeje a ona to veľmi dobre vedela. Takú šťastnú svoju matku nevidela už niekoľko rokov. Ona to myslí vážne!

„Au! Dofrasa!“ šálka už pálila tak silno, že ju s tresnutím položila na stôl. Akoby si na nej chcela vybiť všetku svoju zlosť. Porcelán hlasito zacinkal a polovica obsahu sa vyliala na stôl.

„Xuša! Nemôžeš dávať pozor?!“

Matkina nálada sa okamžite zmenila. Odsudzujúco hľadela na svoju mladšiu dcéru. Z jej pohľadu mohla presne vyčítať, na čo práve myslí.

„Ty sa nikdy nenaučíš slušným spôsobom! Ako môžeš takto tresnúť šálkou a očakávať, že sa nič nestane?!“

„Popálila som sa,“ povedala Xénia zvýšeným hlasom. Nenávidela, keď ju matka volala Xuša. Preboha, čo je to za meno? Xuša! Hrôza. Odjakživa sa jej vlastné meno nepáčilo. V detstve sa kvôli nemu často trápila. Preplakala nejednu noc, keď sa jej deti na ihrisku posmievali, spolužiačky si z nej uťahovali a chlapci na ňu posmešne pokrikovali. Prečo sa práve ona musí volať tak, ako nik iný? Hnev, ktorý v takýchto chvíľach pociťovala voči svojim rodičom, bol nevysloviteľný. Vedela, že z otcovej strany majú ruské korene. Prezrádzalo to už jej priezvisko – Volková. Ale prečo sa jej sestra mohla volať Marianna, zatiaľ čo ju nik nevolal inak ako Xuša?! Časom si na svoje nezvyčajné meno privykla. Xénia napokon neznelo až tak zle. Ale keď počula z matkiných

úst vychádzať prezývku z detských čias, jej zlosť sa ešte vystupňovala.

„Prepáč,“ zašomrala potichu. „Hneď to upracem.“

Odišla do kuchyne po utierku a matku nechala sedieť v obývačke. Ešte i do kuchyne k nej doliehal jej monológ o tom, aká je nemožná.

„Prečo mi musíš takýmito scénami kaziť moju radosť?“ spýtala sa jej vyčítavo, keď sa vrátila späť s mokrou špongiou v jednej a hŕbou servítkov v druhej ruke.

„Už som ti povedala, prepáč!“ odvetila jej z povinnosti.

„A prečo sa tak tváriš? Ty sa vari vôbec netešíš?“

Vraj či sa neteší? Najradšej by zaliezla do myšacej diery a už nikdy odtiaľ nevyšla. Srdce jej bilo tak silno, až jeho údery cítila pulzovať vo svojich spánkoch. Buch, buch, buch. Akoby jej ktosi kladivom udieral do hlavy. Krútila sa jej a mala pocit, že každú chvíľu odpadne. Keby tak mama vedela, ako sa naozaj cíti!

„Ale teším, samozrejme,“ pokúsila sa o milosrdnú lož.

„Nevyzeráš tak. Nemôžem uveriť, že si taká bezcitná. Veď si svoju sestru nevidela takmer sedemnášť rokov!“

Matka nedokázala prestať s výčitkami.

„Presne šesťnásť rokov, osem mesiacov a zopár dní,“ mala chuť ju doplniť. Miesto toho len usilovne odstraňovala kávovú mláku z dubového stolíka.

„Veď ti vravím, že sa na ňu teším.“

Vtom sa ozvalo zvonenie zvončeka a ukončilo jej trápenie. Vy-
dýchla si. Odo dverí začula otcov hlas.

„Prepáč, zabudol som si kľúče...“ počula, ako vysvetľuje svojej manželke. Tá ho však vôbec nevnímala a hneď mu skočila do reči.

„Ivan, neuveríš, akú mám pre teba novinu!“ vravela nadšene.

„Marianna príde domov! Prídu o necelé dva týždne. Aj so Sandrou.“

„Myslíš to vážne? Moje dieťa príde konečne domov?“

Otcovo nadšenie nebolo o nič menšie, ak nie ešte väčšie.

„Len sa nezbláznite!“ nadávala Xénia v duchu. Najradšej by sa ihneď zdvihla na odchod, ale nemohla. Sľúbila Sebastianovi, že ho tu počká, nemôže teraz odísť. Nedočkavo pozrela na hodinky. Štyri hodiny. Tréning mu končí o pol piatej, to znamená, že skôr ako o hodinu sa odtiaľto nedostane. Zblázni sa tu! Z predsieni k nej striedavo doliehali nadšené hlasy jej rodičov. Už ich ale vôbec nevnímala. Odrazu si uvedomila ešte čosi a ruka, v ktorej už zase držala poloprázdnu šálku sa jej nekontrolovane rozochvela. Zodvihol sa jej žalúdok a v očiach ju začali štípať slzy. Rýchlo sklonila hlavu, aby ich prichádzajúci rodičia nezbadali. Tých však nezaujímal nič iné okrem návštevy ich milovanej dcéry. Potrebuje byť sama. Nemôže byť teraz v ich prítomnosti.

„Ahoj, Xénia,“ povedal otec prekvapene, keď prebehla popri ňom smerom ku kúpeľni.

„Stalo sa jej niečo?“ spýtal sa prekvapene svojej ženy.

„Nevšímaj si ju,“ odbila ho. „Vari ju nepoznáš? Vždy musí robiť problémy. Neviem, čo jej zase sadlo na nos, no správa sa dnes naozaj čudne. Ale ja si radosť pokaziť nenechám. Ešte stále tomu nemôžem uveriť!“ už zase sa rozplývala od šťastia.

Jej hlas prenikal i cez zatvorené dvere. Xénia počula každé jedno jej slovo, ale ich význam nevnímala. Myšlienky, ktoré jej prúdili hlavou, boli oveľa silnejšie. Úplne prvý pocit, ktorý ju prepadol, keď sa dozvedela o sestrinom návrate, bola nenávisť. Neovládateľná a takmer taká silná ako pred sedemnástimi rokmi. Akoby sa vrátila späť v čase. Späť k tomu dňu, keď sa dozvedela... „Nie, nie, nie! Nesmiem na to myslieť!“ zakazovala si. No keď si teraz uvedomila ostatné súvislosti, prepadol ju strach. Strach, aký ešte nikdy v živote neokúsila. Napriek všetkému, čo si už prežila, ešte nikdy sa nebála tak, ako práve v tejto chvíli. Hľadela do zrkadla na svoju bledú tvár. Pery mala takmer fialové a zuby jej drkotali. Priložila si k lícam ľadové ruky. Mala pocit, akoby sa jej dotkla akási neživá bytosť, také boli studené.

„Upokoj sa!“ vravela si v duchu. Ale nešlo to. Nemôže sa upokojiť. Nebezpečenstvo, ktoré jej hrozí, je priveľké. Mohla by

stratiť to najdôležitejšie, čo má. Jedinú vec, na ktorej jej v živote záleží... Čo ak... Pri pomyslení na to, čo sa môže stať, jej vyhrkli slzy. Pozorovala, ako jej stekajú dole bledou tvárou. Sklonila tvár do skrehnutých dlaní a nechala svojim pocitom voľný priebeh. Nevládala stáť. Posadila sa na hladkú dlážku, skrútila si kolená pod bradu a rukami pevne objímala svoje nohy, ktoré jej vypovedali poslušnosť. Koľkokrát tu takto sedela a plakala nad všetkými krivdami, ktoré jej život uštedril? Nik by nespočítal tie minúty, hodiny, keď zamknutá v kúpeľni utápala svoj žiaľ v slaných slzách, keď plakala nad bezcitnosťou a nespravodlivosťou svojich rodičov, nad krutosťou osudu, ktorý sa s ňou tak zahrával, kým jej sestra... Tá nikdy neplakala. Nemala dôvod na žiaľ. Bola krásna, múdra, všetkými milovaná... dokonca aj... Potriasla hlavou. Teraz to už bolo jedno. V tejto chvíli však jej slzy mali jediný dôvod. Hrozný, neprekonateľný strach. Strach, ktorého sa nemohla zbaviť. Zhlboka dýchala. Začula zvoniť svoj mobil. Sebastian. Musí to zodvihnúť.

„Áno?“ ozvala sa, usilujúc sa zo všetkých síl, aby jej hlas znel prirodzene.

„Ahoj, mami,“ pozdravil ju veselo. V tej chvíli jej ešte viac stislo srdce. „Už sme skončili. Čakáš ma u starkých?“

„Áno. Ponáhľaj sa, prosím.“

„Nie je ti dobre?“ Sebastian hneď spozoroval, že s jeho mamou nie je niečo v poriadku. Poznal ju príliš dobre.

„Len ma trochu bolí hlava,“ snažila sa zľahčiť situáciu.

„Starká zase spomína na staré časy?“ zažartoval. „Neboj, o chvíľu som tam.“

„Dávaj si pozor,“ pripomenula mu. To je už asi choroba matiek.

Musí sa dať dokopy skôr, ako príde. Nemôže dopustiť, aby ju takto videl. Ani on, ani jej rodičia. Len ťažko by hľadala výhovorky pre svoje náhle citové výkyvy. A to práve teraz, keď od nej všetci očakávajú, že bude neskonale šťastná. Ved' sa vracia domov jej jediná sestra. Sestra ktorú nevidela takmer sedemnásť

rokov. Sedemnášť rokov. Tak dlho sa jej úspešne darilo vyháňať sa jej. Ale teraz to asi nepôjde. Príde už o dva týždne. Sklonila sa nad umývadlo a studenou vodou si oplachovala tvár. Oči mala opuchnuté od plaču a na lícach veľké červené fľaky. Náhlivo otvorila skrinku po ľavej ruke. Vedela, že práve tu si matka vždy odkladá svoje šminky. Mala už takmer sedemdesiat rokov, ale ešte stále si potrpela na svoj zovňajšok. Našla tubu s mejkapom. Opatrne z neho vytlačila malú kôpku na prst. Musí dávať pozor, aby si matka nevšimla, že ho použila. Neznášala, keď si požičiavala jej veci. Mejkap bol kvalitný a poľahky zakryl stopy od plaču. Ešte trochu špirály a zopár ťahov ceruzkou. Skontrolovala svoj vzhľad v zrkadle. Na prvý pohľad nebolo nič badať. Kiež by sa dal mejkap použiť i na jej rozboľavené vnútro.

Niektó zaklopal na dvere a ona sa strhla.

„Xénia, deje sa niečo?“ začula otcov hlas.

„Som v poriadku, už idem,“ odpovedala mu tváriac sa, že sa naozaj nič nedeje. Bolo to však ťažké. Hrdlo jej stále zvierali neviditeľné ruky a mala pocit, že sa nemôže ani nadýchnuť.

Zazvonil zvonček a vzápätí sa bytom rozľahol už takmer mužský hlas jej jediného syna.

„Ahoj, babi! Dedko!“ počula, ako vraví s úsmevom na tvári. Vedela si ho celkom presne predstaviť, ako stojí v chodbe, vyzúva si tenisky a vyzlieka teplú bundu. Vlasy má celkom spotené a vyzerá presne ako... ako jeho otec. Prečo sa len naňho tak ponáša? Tá podoba...

„Mamiii...“ doľahlo k nej.

„Už celú večnosť je zatvorená v kúpeľni,“ vravela ironicky jej matka. „Neviem, čo tam toľko robí, ale hádam odtiaľ dnes aj vyjde...“

„Tu som, zlatko,“ pozdravila ho s úsmevom a vtisla mu bozk na líce. Cítila na sebe jeho skúmový pohľad, no našťastie sa na nič nepýtala.

„Čo si tam toľko robila?“ neodpustila si matka dotieravú otázku.

„Tou kávou som si poliala aj tričko. Snažila som sa to vyčistiť,“ zaklamala. Naozaj mala na tričku škvrtu od kávy, ale bolo jej to absolútne fuk.

Nezdržali sa dlho. Xénia mala po celý čas pocit, akoby ich pozorovala z akejsi inej dimenzie. Akoby hľadela na nemý film. Videla postavy, videla, ako sa hýbu, otvárajú ústa, no ich hlasy k nej nedoliehali. Srdce jej ako splašené bubnovalo v spánkoch.

„Tak už asi pôjdeme.“ Sebastian vstal a začal sa lúčiť so starými rodičmi. „Mám ešte kopu úloh a zajtra ma čaká ťažký deň.“

Vedela, že klame. Zajtra je piatok a tie boli pre jej syna vždy už začiatkom víkendu. Bola mu však nesmierne vďačná za toto klamstvo. Veľavýznamne na ňu pozrel a pohľadom ju tlačil ku dverám. Obaja sa rýchlo obliekli, a keď sa za nimi konečne zabuchli dvere, Xénii trochu odľahlo.

Cestou domov bolo v aute ticho. Xénia sa zo všetkých síl snažila sústrediť na šoférovanie. Darilo sa jej to len veľmi ťažko, ale veľmi dobre si uvedomovala, že má zodpovednosť nielen za seba, ale i za svojho syna.

„Mami, čo sa deje?“ nevydržal to napokon Sebastian.

„Prečo?“ skúšala ho oklamať, hoci vedela, že jej pokusy sú márne.

„Ale no tak, chceš oklamať seba, alebo mňa?“ usmial sa na ňu. Stislo jej srdce. Tak strašne ho ľúbila!

„Ja...“ Čo mu len má povedať? Pravdu? Nie, to v žiadnom prípade. Ešte nie.

„Starkí spomínali, že onedlho príde na návštevu teta Mariana...“

„Viem. Veľmi sa tešia,“ zahovárala.

„A čo ty?“ trafil Sebastian do čierneho.

„Čo ja?“

„No, ty nevyzeráš veľmi nadšene.“

„To sa ti len zdá.“

„Kedy si ju vlastne videla naposledy? Nikdy si mi o nej nerozprávala...“

„Bolo to... dávno...“

Vedela to úplne presne. Nikdy nezabudne na deň, keď posledný raz hľadela do tváre svojej sestry.

„Stretol som sa s ňou niekedy?“

„Nie, odišla ešte pred tvojím narodením.“

„A prečo ste sa odvtedy nevideli? „Čo sa medzi vami stalo?“ vypytoval sa Sebastian ďalej. Jeho otázky ju bodali do srdca a nútili, aby sa v myšlienkach vrátila do minulosti. Bolelo to, ale nedokázala sa tomu ubrániť...

Mala dvadsaťštyri rokov a práve spoznávala ten slasťný pocit, že sa jej život konečne uberá tým správnym smerom. Pred nedávnom skončila vysokú školu, podarilo sa jej zohnať zaujímavé a dobre platené miesto a najmä – práve sa presťahovala do svojho vlastného bytu. Bol síce malý a hypotéku naň bude splácať polovicu života, ale bol jej vlastný! Konečne sa mohla odsťahovať od rodičov. Akoby až teraz začala slobodne dýchať. Mohlo byť niečo krajšie?

„Slečna Volková, pán Dolman vás volá do svojej kancelárie,“ pristavila ju recepčná, keď prechádzala cez hotelovú halu. Bolo desať hodín a svojho šéfa dnes ešte nevidela. Xénia chodievala do práce veľmi skoro. Pred siedmou už sedela za svojím stolom a kontrolovala, čo všetko ju v ten deň čaká. Hoci v jej profesii bolo len veľmi ťažké robiť si nejaké plány. Zvyčajne celý deň pobehovala po hoteli a riešila problémy, ktoré sa práve vyskytli. No ona mala rada vo veciach poriadok, a tak sa vždy snažila

pripraviť sa na nasledujúci deň. Jej šéf sa ukázal zvyčajne okolo ôsmej. Po krátkej porade sa každý z nich vybral za svojimi povinnosťami. Dnes ho však nepočkala v kancelárii. Hneď ráno sa totiž vyskytol problém s rezerváciou kráľovského apartmánu a navyše museli naráchlo zmeniť obedové menu. Práve sa vracala z kuchyne, keď ju zastavila recepcná.

„Deje sa niečo?“ Bola zvyknutá, že počas pracovnej doby bolo treba riešiť stále nové a nové komplikácie.

„Neviem o ničom,“ pokrčila dievčina plecami. Xénia ju mala rada. Bola mladá, pracovitá, slušná a bystrá.

„Tak idem tam, nech dlho nečaká,“ usmiala sa na ňu a zrýchlila krok.

Zaklopala na dvere riaditeľa hotela a srdce sa jej akosi zachvelo. Sama nevedela prečo. Nebolo nič nezvyčajné, aby si ju jej šéf zavolať v priebehu dňa do svojej kancelárie. Hoci obyčajne väčšinu vecí riešili za pochodu na chodbe, v kuchyni, v jedálni, či v hotelovej záhrade.

„Dobrý deň, pán Dolman,“ pozdravila ho, keď vkročila dnu.

„Poďte ďalej, Xénia.“

Zatvorila za sebou dvere, usadila sa do kresla oproti jeho stolu a so spýtavým pohľadom v očiach čakala, čo bude nasledovať.

„Mám pre vás veľkú novinu,“ začal s nečitateľným výrazom v tvári. Vôbec nedokázala odhadnúť, o čo by mohlo ísť. „Ako iste viete, sieť našich hotelov je veľmi široká...“

Prikývla, hoci ešte stále nevedela, kam svojimi rečami smeruje.

„A tak sa občas stane, že niekde potrebujú našu pomoc. Vedenie zavelí a my musíme ísť, kam nás pošlú,“ usmial sa.

Vari jej len nechce naznačiť, že sa ju chystá preložiť do iného hotela? Len to nie! Najbližší z ich hotelov sa nachádzal asi dvesto kilometrov odtiaľto. A ona si práve kúpila nový byt a začala úplne iný život... a navyše, je tu len nejaký mesiac. Kto už by len potreboval jej služby? Síce tu brigádovala počas celého štúdia na vysokej škole a hotel poznala ako svoju dľaň, no neverila, že by niekto tak veľmi stál o jej prácu. Ešte nie. To musí byť omyl.

„...a to sa teraz stalo i mne,“ pokračoval jej šéf s úsmevom na tvári.

„Vám?“ nechápala. Vari naozaj? Trochu jej odľahlo, že sa jej bláznivé myšlienky nevyplnili, ale aj tak jej to prišlo nesmierne ľúto. Pán Dolman tento hotel v podstate vybudoval. Bol jeho dušou, jeho hybnou silou... A ona ho mala rada ako svojho učiteľa, takmer ako otca. Poznala ho už päť rokov a bol to práve on, kto do nej vložil toľkú dôveru a ponúkol jej toto miesto.

„A čo bude teraz so mnou?“ napadlo jej zrazu. Čo ak si nový riaditeľ dovedie so sebou i svoju vlastnú asistentku?“ Bála sa tú otázku čo i len nahlas vysloviť.

„Áno, mne. Nie je to však žiadna tragédia,“ snažil sa zľahčiť situáciu. „Som v tomto hoteli už príliš dlho. Možno mi malá zmena nezaškodí. Deti mi už odrástli a manželka sa tej novine dokonca potešila.“

Pozrel na ňu, a keď videl jej zdesený výraz tváre, až teraz mu došlo, čoho sa Xénia obáva. Usmial sa ešte viac.

„Nebojte sa, vás sa táto zmena nijako nedotkne,“ ubezpečoval ju.

„Budete mi chýbať,“ vyjachtala.

„Verím, že dlho nie. Komu by už len chýbal starý dedo, ako som ja, keď ho nahradí pekný a atraktívny mladý muž,“ žartoval.

„A kto to bude?“

„Alexander Bitter,“ povedal veľavýznamne. To meno jej bolo povedomé. „Je to syn jedného z našich akcionárov. Veľmi šikovný mladík.“

„A...“ nevedela, ako sa to spýtať. „A ten pán Bitter súhlasí s tým, aby som zostala jeho asistentkou?“ dostala napokon zo seba.

„A prečo by nemal?“ vyzeral úprimne prekvapený jej otázkou. Ani na chvíľu nezapochyboval o jej kvalitách a vôbec mu nenapadlo, že by hocikto iný mohol.

„Myslela som, či nemá svoju osobnú sekretárku, prípadne niekoho iného, veď viete...“

Rozumel jej obavám, no pokiaľ vedel, Alexander Bitter sa zatiaľ nechystal robiť žiadne personálne zmeny v hoteli. Ani len na mieste svojej vlastnej asistentky.

„Myslím, že sa nemáte čoho obávať,“ uistil ju. „Som si stopercentne istý, že pán Bitter bude s vašou prácou rovnako spokojný ako ja.“

Začervenala sa. „Ďakujem vám,“ konečne sa i ona usmiala.

„Tak a teraz mi povedzte, čo sa dnes už stihlo prihodiť, keď ste ma ráno ani nemohli počkať,“ preladil na inú tému. Začala s rozprávaním o problémoch s rezerváciou apartmánu a viac sa v ten deň k téme nového riaditeľa hotela už nedostali.

Naplnno si túto zmenu začala uvedomovať asi týždeň pred príchodom Alexandra Bittera. Odrazu celý hotel akoby ožil akýmsi tajným sprisahaním. Zo všetkých strán k nej doliehali samé klebety, príhody a zaručené správy o novom šéfovi. Veľmi sa snažila púšťať ich jedným uchom dnu a druhým von. Neprikladať im dôležitosť. Neveriť im. Občas sa jej to však nedarilo. Alexandra Bittera predchádzala povest' veľkého fešáka. Bol zasnúbený s dcérou jedného z priateľov jeho otca a každú chvíľu sa očakávala veľkolepá svadba. To mu však, podľa rečí, ktoré o ňom kolovali, nebránilo v tom, aby sa neotočil za každou sukňou vo svojom okolí. Jeho milostné romániky boli priam povestné. Na druhej strane bol však skvelý manažér a ako riaditeľ hotela sa už niekoľkokrát osvedčil. Ako šéf bol prísny a nekompromisný. Začínala mať z neho strach.

„Tak ako, Xénia, pripravená na príchod nového riaditeľa?“ spýtal sa jej Viliam Keller. Viliam bol prevádzkarom v hoteli Mountain Valley už niekoľko rokov a bol takpovediac Xéniinou pravou rukou. Nech potrebovala čokoľvek, Viliam to vždy vedel zariadiť.

„Ani nevravte,“ odpovedala mu úprimne. Bolo sedem hodín ráno a celá ranná zmena už dávno pracovala. Dnes oveľa usilovnejšie a poctivejšie ako kedykoľvek predtým. Dokonca i zamestnanci, ktorí zvyčajne prichádzali okolo ôsmej, už netrepezlivo sedeli alebo postávali na svojich miestach, tváriac sa, že pracujú. V skutočnosti všetci, rovnako ako Xénia, pohľadmi hypnotizovali dvere a čakali, kedy do nich vstúpi človek, kvôli ktorému si privstali. Alexander Bitter.

„Hádám to nebude také zlé,“ utešoval ju Viliam.

„Dúfam,“ vzdychla. Nedokázala zo seba dostať ani súvislú vetu, taká bola nervózna.

Viliam sa nadýchol a chystal sa niečo povedať, no vtom sa dvere doširoka otvorili a v nich sa zjavila vysoká mužská postava v perfektne padnúcom obleku. Sebavedomým krokom vošiel dnu. Xénii sa srdce rozbúchalo dvakrát rýchlejšie. Povesti neklamali. Ešte jakživ nevidela takého prítiažlivého muža. Nebol klasicky krásny, ale to, čo z neho vyžarovalo, bolo také silné, že takmer prestala na pár sekúnd dýchať. Kráčal rovno k nej a Viliamovi. Cítila, ako prepadá panike. Preboha! Čo má teraz spraviť?! Kde je pán Dolman? Mal tu ešte predsa dnes byť, aby ho previedol po hoteli a odovzdal mu funkciu. Kde, dočerta, trčí?!

„Xénia,“ začula svoje meno. Otočila sa a spoza muža, ktorý ju tak paralyzoval, zbadala vykúkať dôverne známou tvár svojho bývalého šéfa. Neskutočne jej odľahlo. Kľčovito sa usmiala. To už stáli obaja muži tesne pri nej.

„Pán Bitter, dovoľte, aby som vám predstavil vašu asistentku,“ začal pán Dolman zdvorilo. „Xénia Volková.“

„Xénia, toto je pán Bitter, nový riaditeľ hotela.“

„Veľmi ma teší,“ usmial sa na ňu Alexander. Jeho úsmev pripomínal úsmev žraloka. Bol prítiažlivý, ale svojím spôsobom akýsi nebezpečný. Aj stisk jeho ruky bol taký. Teplý, no pevný ako skala.

„Aj mňa,“ odvetila. Hnevala sa na seba, ale ani za svet sa nemohla zmôcť na niečo duchapľnejšie.

„Uvidíme sa neskôr, Xénia,“ prerušil jej trápenie pán Dolman. „Teraz by som pánu Bitterovi rád ukázal zvyšok hotela.“

Prikývla a s úľavou pozorovala, ako miznú hlboko vo vstupnej hale.

„Tak, aký máte dojem z nového šéfa?“ spýtal sa jej Viliam, keď už boli v bezpečnej vzdialenosti.

„Akoby som práve unikla zo zubov obrovského žraloka,“ povedala úprimne.

Prvé týždne ich spolupráce boli pre Xéniu naozaj utrpením. Nemohla si zvyknúť na Alexandrov štýl práce ani na jeho temperament. Chýbal jej pán Dolman, jeho pokoj, rozvaha a otcovský prístup.

Po čase sa to však akoby zázrakom začalo zlepšovať. Bránila sa tomu zo všetkých síl. Alexandra Bittera si zaškatuľkovala ako sebavedomého a nebezpečného dravca a nič na tom nechcela meniť. Nechcela, aby jej bol sympatický, nechcela ho mať rada, ani ho obdivovať. Ale inak to jednoducho nešlo. Alexander mal obrovskú charizmu, vedel pracovať s ľuďmi a navyše... navyše mal úplne rovnaký zmysel pre humor ako ona. Napriek všetkému sa v jeho prítomnosti cítila veľmi dobre.

„Prosím?“ ozvala sa do telefónu.

„Xuša, dúfam, že si nezabudla, že dnes má otec narodeniny,“ spustila na ňu matka bez pozdravu.

„Aj ja ti prajem pekný deň, mami,“ povedala sarkasticky. „A nie, nezabudla som. O siedmej večera u vás, pamätám si to veľmi dobre.“

„To ma teda teší. Dúfam, že zase neprídeš neskoro a nebudeš mať kopu výhovoriek. Tvoja sestra všetko zariadila. Objednala tortu, kúpila darček a už takmer hodinu mi pomáha v kuchyni. Tak buď taká láskavá a príd' načas.“

Samozrejme, slečna Dokonalá! To by nebola jej matka, aby jej nepripomenula, aká je jej sestra úžasná, skvelá a bezchybná,

zatiaľ čo ona... Radšej rýchlo pokrútila hlavou, aby zahнала myšlienky na staré krivdy.

„Musím končiť,“ zaklamala. „Teším sa na večer.“ Aj to bolo klamstvo. Vôbec sa netešila. Bolo piatkové popoludnie a ona by radšej robila čokoľvek iné, len aby nemusela večerať so svojimi rodičmi a sestrou. Nie, že by ich nemala rada, to nie. Svojím spôsobom ich milovala a o to viac ju trápilo a bolelo ich správanie. Nech spravila čokoľvek, nikdy to pre nich nebolo dosť dobré. Kým jej sestra... to bol pravý opak. Na čo siahla, to sa jej darilo.

Už v detstve bola Marianna skvelá študentka a vzorné dieťa, zatiaľ čo Xénia patrila len medzi lepšie priemer. Nemala problémy s učením, skôr so svojou povahou. Bola utiahnutá a nesmeľá, kým Marianna bola všetkými obľúbená a vždy musela byť stredobodom pozornosti.

Počas dospievania sa tieto rozdiely medzi nimi ešte prehĺbili. Marianna rástla do krásy a stala sa z nej skutočná femme fatale. Xénia nepoznala jediného muža, ktorý by odolal jej šarmu. Bola štíhla, vysoká, s pekne tvarovanou ženskou postavou, dlhými havraními vlasmi, veľkými očami a zmyselnými perami. Bolo pre ňu trošku záhadou, prečo si doposiaľ jej sestra nenašla toho pravého muža, ale asi to súviselo s jej komplikovanou povahou. Bola si veľmi dobre vedomá svojho atraktívneho zovňajšku a patrične ho aj využívala. Typická zlatokopka.

Xénia bola jej pravý opak. Nebola škaredá, bola len... obyčajná. Priemerná. Priemerne vysoká, priemerne chudá, priemerne pekná. Ako dieťa pri svojej sestre veľmi trpela. Kamkoľvek prišli, všetka pozornosť sa obrátila na ňu a Xénia mala niekedy pocit, akoby ani neexistovala.

Postupne sa so svojimi nedostatkami zmierila a naučila sa mať rada svoje telo také, aké je. Teraz už vedela, ako zamaskovať nedostatky a vyzdvihnúť prednosti. Svoje dlhé vlasy, ktoré mali pôvodne akúsi nevýraznú hnedú farbu si už dávnejšie nechávala farbiť na pekný orieškovohnedý odtieň s niekoľkými prúžkami svetlého melíru. Siahali jej asi do polovice chrbta a vďaka

Xéniinej pravidelnej starostlivosti boli zdravé, hebké a lesklé. Rovnako i jej pleť. Prekypovala zdravím a sviežosťou. Na jej drobnej tvári dominovali veľké zelené oči a milý úsmev. Hoci si to sama neuvedomovala, už dávno nepatrila medzi tie sivé myšky, ku ktorým sa odjakživa v duchu zaraďovala. Naopak, pre mužov bola príťažlivá svojou jednoduchou a prirodzenou krásou.

„Vyzeráte akosi utrápene,“ začula za sebou známy hlas. Sedela v kancelárii a rozmyšľala nad rozdielmi medzi ňou a Marianou, keď vošiel dnu Alexander. Strhla sa. Nechcela, aby ju našiel takto posedávať. Rýchlo vyskočila na rovné nohy.

„Všetko je v poriadku,“ uistovala ho. „Len som sa trochu zamyslela.“ Ukradomky pozrela na hodiny na stene. Ukazovali takmer päť hodín. Pracovná doba jej už skončila a ona by sa mala pomaly pobrať na odchod, ak chce stihnúť ešte zájsť domov, osprchovať sa a prezliecť a o siedmej už má sedieť na večeri u svojich rodičov.

„Dúfam, že nie nad niečím neprijemným,“ usmial sa na ňu.

„Nie,“ opätovala mu silený úsmev. „Tak ja už pomaly pôjdem,“ chcela sa rozlúčiť, no výraz jeho tváre ju zastavil.

„Veľmi sa ponáhľate?“ spýtal sa a v jeho hlase počula, že sa niečo deje.

„Nie, neponáhľam,“ zaklamala. „Môžem vám ešte nejako pomôcť?“

„Nerád by som vám kazil plány na piatkový večer, ale vyskytli sa ďalšie komplikácie so zajtrajšou svadbou.“

Toho sa obávala. Túto svadbu im bol čert dlžen. Xénia ešte jakživ nestretla takú namyslenú a arogantnú ženu, ako bola nastávajúca nevesta. Za muža si brala akéhosi starého Francúza, ktorý nevedel ani len ceknúť ich rečou a mladá nevestička mala také neskutočné požiadavky, akoby bola minimálne filmovou hviezdou. Personál celého hotela ju už vopred nenávidel, pretože každého komandovala a vydávala nezmyselné príkazy. Xénia si nedokázala predstaviť, čo si ešte na poslednú chvíľu mohla vymyslieť.

„Rada sa o to postarám,“ prikývla zo slušnosti. „O čo ide tentokrát?“

„O výzdobu.“

„Nie je s ňou niečo v poriadku? Pred chvíľkou som ju bola osobne skontrolovať. Všetko bolo hotové a vyzeralo to naozaj krásne.“

„Chce inú farbu,“ povedal nešťastne.

„Prosím?“

„Inú farbu. Rozhodla sa, že nechce smotanový výzdobu, ale lososový.“

Xénii takmer zabehlo. To nemôže myslieť vážne!

„Na poslednú chvíľu si totiž naša milá nevesta zohnala šaty od ktoréhosi renomovaného návrhára. Tie pôvodné mali byť smotanové, no tieto budú lososové,“ napodobnil jej povýšený maznavý hlas. „A výzdoba musí bezpodmienečne ladiť s jej novými šatami.“

„To nemôže myslieť vážne!“ chytila sa Xénia za hlavu.

„Je to šialená ženská,“ dal jej Alexander za pravdu.

„Tak to aby som sa do toho pustila čo najskôr.“ Zohnať v piatok večer firmu, ktorá bude ochotná dodať im kompletnú novú výzdobu, bude naozaj fuška. Navyše momentálne nemá ani personál, ktorý by ju naaranžoval. Bude musieť obvolať niekoľkých zamestnancov, ktorí majú práve voľno... vyzerá to na dlhú noc.

„Ďakujem vám, ste poklad,“ povedal Alexander s úľavou. „A aby som nezabudol,“ otočil sa medzi dverami a vrátil sa o krok späť. „Požaduje aj vymeniť toaletný papier vo všetkých spoločných priestoroch, v izbách pre svadobných hostí a, samozrejme, v ich apartmáne.“

„Môžem hádať?“ spýtala sa Xénia „Nevyhovuje jej biely, chcela by lososový?“

„Presne tak.“ Obaja sa rozosmiali.

Len čo sa za ním zatvorili dvere, sklonila Xénia tvár do dlaní a takmer sa rozplakala. Toto jej rodičia nikdy neodpustia. Zase im dá len ďalší dôvod, aby sa utvrdili v tom, aká je nemožná.

Zmeškať otcove narodeniny! Neodpustiteľné! Ale odmietnuť pomoc Alexandrovi Bitterovi v takejto situácii? To si nemôže dovoliť. Čo len má spraviť?

Napokon o pol siedmej zavolala rodičom, že to do siedmej určite nestihne. Matka zúrila a nezabudla poznamenať, že presne to od nej očakávala. Sľúbila, že sa čoskoro ozve a rýchlo položila. Nemohla sa zdržiavať. Pred chvíľou prišli tri dievčatá a dvaja čašníci, ktorých stiahla z osobného voľna a v tanečnej sále už začali s odzdobovaním. Rozhodla sa, že im pôjde pomôcť.

Nové, lososové, dekorácie mali priniesť okolo desiatej. Bol to takmer zázrak, že sa jej ich vôbec podarilo zohnať. Teraz už s určitosťou vedela, že sa dnes k rodičom nedostane. O ôsmej s roztrasenými rukami vytočila ich číslo. Zdvihla jej to opäť matka.

„Mami, je mi to ľúto, ale dnes to už naozaj nestihnem. Vyzerá to, že tu budem minimálne do polnoci,“ ospravedľovala sa. Hoci sa jej tam veľmi nechcelo, bolo jej to úprimne ľúto.

„To nemyslíš vážne!“ zakričala matka do telefónu a jej hlas pomaly prechádzal do uši trhajúceho vreskotu.

„Mrzí ma to...“ snažila sa Xénia o ospravedlnenie, ale matka ju nepočúvala.

„Si nemožná a sebecká! Nerozumiem, ako môžeš byť naša dcéra! Pozri na Mariannu!“

Už zase to porovnávanie so sestrou...

„Mami, prosím ťa...“

Matka ju však nepustila k slovu. „Rob, ako myslíš,“ pokračovala odrazu ľadovo chladným hlasom. „Ale ver tomu, že na toto tak skoro nezabudneme!“ dodala a tresla slúchadlom.

Xénii vyhľkli do očí slzy. Toto naozaj nechcela. Nechcela ich nahnevať, nechcela odignorovať otcove narodeniny. Jednoducho nemala na výber, to je všetko. Bolo jej z toho nanič. Najradšej by sa poriadne vyplakala, možno by sa jej ul'avilo. Ale ani to si teraz nemohla dovoliť. Musela sa vrátiť do sály.

Tu už všetci pracovali na plné obrátky. Xénii pukalo srdce, keď videla, ako všetky tie nádherné kvety končia v smetných košoch. Pred desiatou jej zavolali z recepcie, že práve dorazila nová výzdoba. Odľahlo jej. Aspoň niečo prišlo včas.

Bolo takmer pol jednej, keď skončili. Všetky dekorácie boli kompletne vymenené. Dokonca i toaletné papiere. Po smotanovej nezostalo ani stopy.

Xénia sa cítila pod psa. Bola unavená, ale to nebol hlavný dôvod. Trápila ju hádka s rodičmi. Zajtra k nim musí zájsť, sľúbila si. Zrazu dostala chuť na šálku dobrej, silnej kávy. Inak ani nebude vládnuť dostať sa domov. Zašla do hotelového baru. Bol takmer prázdny. Kývla na čašníka a objednala si veľké presso s mliekom. O chvíľku jej ho priniesol a ona sa mu zdvorilo poďakovala. Práve sa chystala odpiť si, keď za sebou začula známy hlas.

„Xénia, vy ste ešte tu?“

Strhla sa. Alexander. Čo ten tu ešte robí?

„Áno, pred chvíľkou sme skončili,“ usmiala sa unavene. Nečakal, kým ho pozve a pohodlne sa usadil do kresla oproti nej.

„Nemuseli ste tu zostávať tak dlho.“

„Rada som pomohla. A musela som si byť istá, že bude všetko tak, ako má byť. Nedokážem si ani len predstaviť ten cirkus, ak by to tak nebolo.“

Prikývol, presne vedel, kam svojimi rečami smeruje. Ved' i on tu koniec koncov zostal dnes tak dlho práve kvôli zajtrajšej svadbe. Ich hotel ležal na nádhernom mieste. Na brehu jazera, obklopený vysokými horami. Len niekoľko minút odtiaľto sa nachádzali tie najlepšie zjazdovky v krajine. V zime mali takmer stále plno. Hostia k nim chodili zvyčajne na dlhodobšie pobyty, spojené s lyžovaním a zimnými dovolenkami. V lete zase obľubovali vysokohorskú turistiku. Výborná poloha hotela a služby na vysokej úrovni mali za následok, že boli jedným z najlepších hotelov v meste a ľudia sa k nim vždy radi vracali. Z času na čas sa u nich konala nejaká svadba, ples či firemný večierok. Nebolo

to pravidelne, no najmä v období, ako je toto, im takéto akcie pomáhali zaplniť kapacity hotela a využiť jeho priestory. Bol koniec októbra a letná sezóna už bola dávno za nimi, kým zimná sa ešte poriadne nezačala.

„Veľmi si vážim vašu pomoc,“ poďakoval sa jej znova. Aspoň niekto ocenil jej prácu, pomyslela si. „Vyzeráte akosi smutne,“ nadhodil.

„Som len unavená,“ zaklamala.

„Mňa neoklamete. Už poobede som si všimol, že niečo s vami nie je v poriadku. Za tie dva mesiace vás už poznám dosť dobre.“

„Tak dobre, dostali ste ma,“ rezignovala. „Rodinné problémy, ale nič, čo by stálo za reč.“

„Nechceli by ste sa o tom porozprávať pri poháriku?“ navrhol jej.

„Som tu autom,“ odmietla.

„Čo keby sme zašli do nejakého baru v meste? Alebo do reštaurácie. Jedli ste vlastne niečo?“

Až teraz si spomenula, že od obeda nemala nič v ústach.

„Ani nie,“ priznala sa.

„Ja tiež nie. Tak dohodnuté. Podťe, zoberte si kabát, pôjdeme taxíkom. A zajtra sa sem môžete vrátiť po auto,“ povedal tónom, ktorý nepripúšťal námietky.

Taxík sa predieral nočným mestom. Xénia ho poznala ako svoju dľaň. Narodila sa tu a prežila tu celý svoj život. Pripadalo jej to takmer neuveriteľné. Od jej narodenia sa toto, kedysi malé a ospalé mestečko, menilo na vyspelé a moderné veľkomesto. Bolo tu všetko. Hotely, bary, školy, nemocnice, univerzity...

„Čo keby sme zašli ešte na drink?“ navrhol Alexander nečakane.

Prekvapilo ju to. Keď odchádzali z reštaurácie, hodiny na stene ukazovali trištvrte na tri. Udivovalo ju to, ale už takmer vôbec necítila únavu. Dala si cestoviny so smotanovo-hubovou